

Hervé Le Corre presenta la novel·la 'Gossos i llops', un 'thriller' dens, sensual, violent, asfixiant i amb una psicologia de personatges molt ben travada

Natura trista i hostil

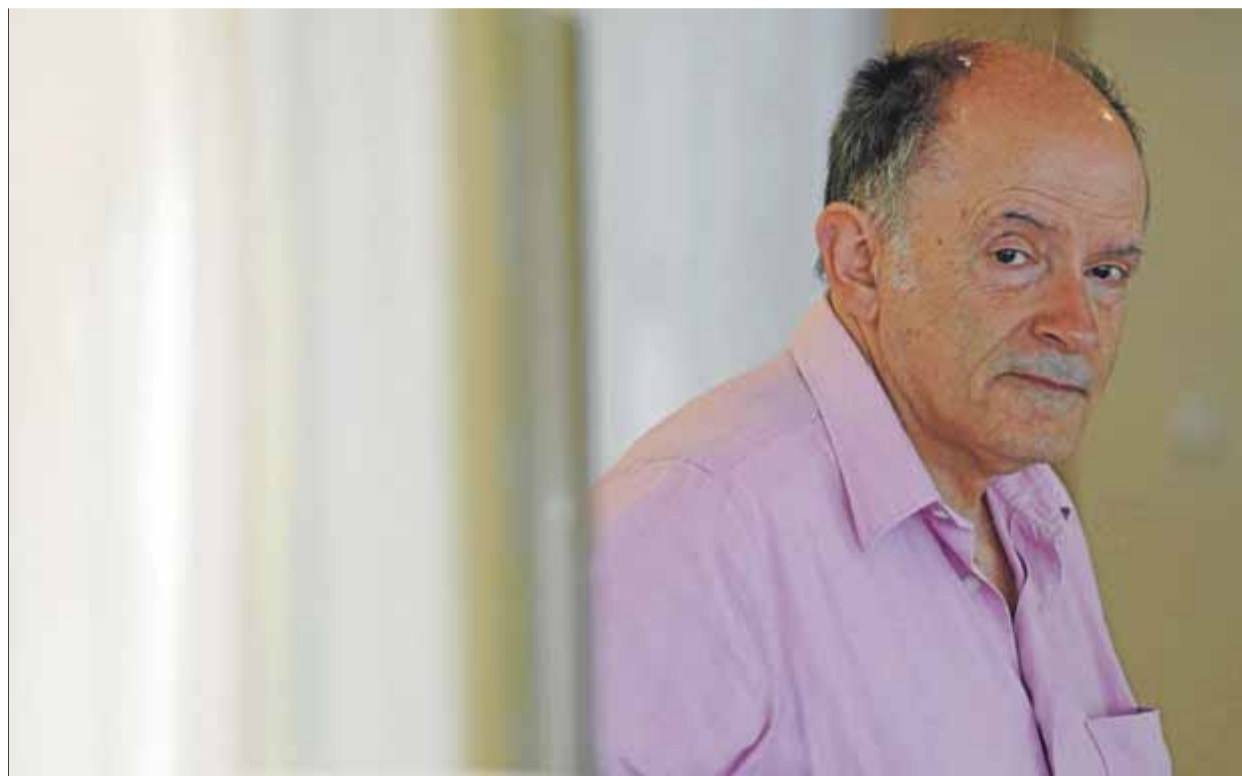
Lluís Llorc
BARCELONA

Hervé Le Corre va néixer a Bordeus el 1955, i fins que es va jubilar va ser mestre de llengua i literatura. Sempre ha estat lector de novel·la negra i policíaca, i la llista d'autors preferits seria molt llarga, però en tria dos: Larry Brown i Jim Thompson. En els 33 anys que fa que escriu, de manera lenta i precisa, ha publicat una dotzena de relats i deu novel·les, tres de les quals s'han repartit els vuit premis que ha rebut.

Ara presenta la seva onzena novel·la, *Gossos i llops*, en català traduïda per Albert Pejó i publicada per Bromera, i en castellà traduïda per Maria Serna i publicada per Penguin Random House. El títol original, *Prendre els llops per gossos*, té més relació amb la trama, en què Franck, un noi de 26 anys que surt de la presó on ha passat cinc anys després d'un atracament, es veu allotjat en una mena de granja amb set personatges amb més perill del que se'ls podria atribuir.

Personatges principals

Fabien, el germà gran de Franck, està fent negocis a València –i l'esperen com un Godot beckettà–. La seva parella, l'atractiva Jessica –que de cognom es podria dir Problemes–, és

Hervé Le Corre ha publicat una novel·la negra que mostra un segment de la societat poc visible, però ben real ■ ANDREU PUIG

qui va a buscar Franck a la presó. Té una filla, la silenciosa Rachel, de vuit anys, que ha vist i patit massa coses i que opta per un comportament esquiú. “La Rachel és com un gat. I la mare, una pantera”, matisa l'autor. Els pares de Jessica, Maryse –fumadora malcarada– i Roland –mecànic alcohòlic–, no són gens entranyables, com el gos enorme que tenen, que simbolitza la por latent de Franck. I, encara, un personatge més: la natura. “A la zona rural

dels sud de Bordeus on ambiento l'obra hi ha, com a d'altres a França, persones que pateixen dificultats socials i que han marxat de la perifèria de les ciutats pensant que en una zona rural serà més fàcil viure. I és un error, perquè es troben aïllats. Envoltats d'una natura trista i hostil, tant a l'estiu com a l'hivern, amb milers d'hectàrees de pi. I la poca població viu com en una presó on els barrots són troncs”, detalla.

Le Corre no prepara un

guió previ. Escriu lentament, buscant l'exactitud, i la troba a través d'unes descripcions fascinants, carregades de sensualitat, amb olors, sorolls, colors... Descriu sensacions, no dicta sentiments. A més, limita els diàlegs “perquè són molts difícils”. “Tal com la gent s'expressa, permet que, pel nivell de llenguatge, els puguis situar i classificar psicològicament i socialment. Per això dialogo amb molta cura. A més, com a lector, deplo que a massa novel·

les tot és diàleg, com si estiguéssim llegint el guió d'una pel·lícula. I això m'emprenya. M'agrada el relat i que el narrador faci la seva feina, que expliqui i que descriu”, sentència. Altres personatges secundaris i un embolic de drogues i préstecs de diners provoquen un efecte bola de neu en què cada gest ha de ser més contundent que l'anterior. Fins al desenllaç, que, sense buscar el gir ocurrent, pot sorprendre el lector.

Hervé Le Corre ha es-

crit una obra densa com l'ambient que mostra. Amb una creació de personatges que sobresurt del que se sol publicar. La violència esclata i esquitxa. “Sempre intento expressar la violència perquè em fa por. Tant la criminal com la social. Però el que més m'interessa és expli-

“Sempre intento expressar la violència perquè em fa por”, admet l'autor Hervé Le Corre

car l'experiència viscuda pels personatges davant d'aquesta violència, tant si la pateixen com si l'exerceixen.”

El sexe hi és latent –tant el desig animal de Franck, com les atzaroses pulsions de Jessica–, descrit amb elegància, sense ser explícit, però tremendament implícit. I, amb tot plegat, Le Corre aboca una angoixa damunt del lector que l'empeny a seguir llegint com qui neda sota una capa de gel buscant el forat per on sortir a respirar. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Insuflar vida a una ombra de la ciutat

Sis personatges

Dramatúrgia i direcció: Juan Carlos Martel
Text: Joan Yago
Dimecres, 30 de maig (fins al 10 de juny), a l'Espai Lliure

Lluigi Pirandello es va imaginar *Sis personatges* en cerca d'autor que reclamaven existir a dalt de l'escena i no mo-

rir mai. L'autor, davant l'es-tranyesa, reaccionava a la contra. El Tomás Giner que homenatja aquests *Sis personatges*, que clou el cicle NOSaltres sobre teatre inclusiu al Lliure, se sentia com el personatge orfe del conte. Tant s'hi identificava que ningú el podia entendre tan bé com ell. Els sensesostre

són personatges de la ciutat a qui ningú vol donar veu ni presència. Fins ara. Martel i Joan Yago han construït un dispositiu fresc i directe que evita conjugar amb primera persona el retrat més amarg i brut. Prefereix emmirallar-se amb la vida de novel·la romàntica de Giner. Tots el descriuen amb les seves

anècdotes impossibles. Ells s'expliquen des del buit del protagonista. La droga, l'alcohol, l'excés són altament sancionats entre els sensesostre però, en canvi, es permeten als artistes bohèmics. Som societat de doble moral que estigmatitza la pobresa, no el vici.

L'obra presenta aquests homes, avui amb el suport

de la Fundació Arrels, refets. Amb una certa nostàlgia del seu passat destructiu. Ells no fan denúncia i queixa del menyspreu de la ciutat, sí que ho fa el text projectat a la pantalla quan argumenta que molts sensesostre ho són forçats per la gentrificació (sigui per les Olimpíades o per la voracitat del turisme de mo-

da). I, quan tothom comprèn el dolor de morir al ras, i de comprovar com el germà del carrer no es despertarà mai, escup que l'any passat hi va haver 57 morts al carrer, en l'ombra d'una ciutat que continua oblidant-los. La peça, divertida i emotiva, hi serà molt pocs dies. Es mereix fer *sold out* tots els dies.